

En gammaldags safari

Efter att under en vecka ha färdats drygt hundra mil genom Centralafrikanska republiken, från huvudstaden Bangui via Bambari, Bangassou och Semio, var vi så framme i byn Ouando, nära den flod där vi skulle sjösätta vår båt. Geografiskt befann vi oss nära gränsen mot både Sudan och Kongo, tidpunkten var januari 1974.

Sudan, det dåvarande stora landet i nord-östra Afrika, är idag delat i Sudan och Sydsudan, detta som en följd av långa och blodiga inbördeskrig. Även Centralafrikanska republiken är sedan många år drabbad av samma öde och denna del av Afrika lider ännu av mycket svåra interna religiösa motsättningar. Vid tidpunkten för vår resa var det ännu någorlunda fredligt och länderna hyste bl a fantastiska viltstammar.

Vi hade alltså sjösatt vår båt, en skapelse i aluminium som vi fraktat på biltaket under hela resan ner till Centralafrika. Jan, en svensk tidigare främlingslegionär, med stor vana av andra länder, stod som arrangör för vår resa. Det var också han som förhandlade med byns hövding om att få låna några mannar, tio, tolv stycken som hjälp på vår expedition, och med ett par säckar salt som lockbete gick förhandlingarna vår väg. Vi

behövde både spårare, bärare och vägvisare och inga kunde vara bättre skickade för de uppgifterna än de lokala männen!

Nåväl, efter lite lirkande startade båtmo-torn och vi kom iväg. Med oss hade vi då det tiotal män som vi förhandlat oss fram till och det blev deras uppdrag att ha hand om vår utrustning, inklusive de fransktillverkade tältsängar som vi skulle sova i. Vi använde dessa sängar till en början, men allteftersom tiden gick blev en sovsäck på marken att fö-redra.

Efter en tid med torka insåg vi att vi inte heller hade användning för någon båt. När flodfåran förvandlats till ett stenigt hinder, tvingades vi ge upp vår farkost. Vi fick fort-sätta till fots och gjorde därmed sällskap med bärarna.

Tillsammans med oss fanns också två jakt-poliser, beväpnade med enkla kulgevär. Det var erfarna karlar, vana vid vildmarken men knappast vana vid expeditioner av den stor-lek som nu var aktuell. Vår resa borde alltså ha varit närmast omöjlig att genomföra, med många deltagare och mycket utrustning och dessutom i en tid som inte var helt riskfri.

Henry, konstnären, fällde den första buf-feln, det skedde utan större dramatik. Ett bra skott och djuret låg dött i ett intensivt grönt buskage. Köttet blev ett uppskattat kosttill-skott åt våra starka arbetskarlar som hade hårda arbetsdagar, resterna lämnade vi som lejonmat. Hyenor (av den strimmiga varian-ten) avslutade tillsammans med schakaler och gamar i stort sett omgående slutjobbet med kadavret. Under samma jakttag fällde Henry även en fin ellipsvattenbock (Kobus defassa). Vi hade kommit överens om ett rullande schema för vår jakt och några da-gar senare skulle det alltså bli min tur.

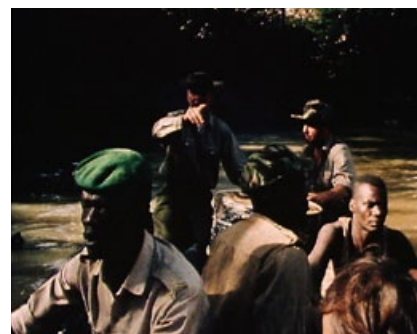
Under den fortsatta färden stötte vi hela ti-den på nytt vilt och pärlhöns i mindre flock-ar. De var vanligt förekommande, i storleken som en tjäderhöna och dessutom utmärkta matfåglar. Jag fick användning för salongs-geväret och våra bärare tog hand om och tillagade fåglarna. De blev till utmärkt mat

Centralafrika. Båten fraktas med färja.

Båten dras över steniga hinder.

Många ombord.

Floden Ouarra i östra Centralafrikanska republiken var knappt farbar.

Vissa sträckor var floden Ouarra farbar trots det låga vattenståndet.

Valable 3 mois
REPUBLIQUE CENTRAFRICAINE
UNITE — DIGNITE — TRAVAIL

PERMIS DE CHASSE

NON RÉSIDENT

N° 2474

Loi n° 60-140 du 19 août 1960
Loi n° 60-141 du 9 septembre 1960
Ordonnance 66-63 du 30 août 1966
Ordonnance 66-69 du 30 août 1966

Titulaire : BERG FRANK GEROLD

Délivré le 17-1-1974 à Bangui

IDENTITE

Nom : BERG
Prénom : FRANK GEROLD
Fils de : JOSEF
et de : ELSA
Né le : 17-1-1937
à :
Nationalité : Suédane

N° date et lieu de délivrance de la pièce d'identité : N° 73-54860 du 24-9-73

Le titulaire du présent permis, déclare avoir pris connaissance de la réglementation sur la chasse en vigueur en République Centrafricaine et exprime l'intention de s'y conformer.

Signature du Titulaire.

ARMES

1er Type de l'arme et numéro : BRNO 22LR 19285

N° 59-24 A Bangui le 17-1-74
Reçu de M. Berg Frank Gerold
demeurant à Secteur 22-23

la somme de 145 000 F qu'il s'engage à verser
pour 1 B.G.P. et 1 P.P.A.

Le Régisseur de Recettes.

TAXES D'ABATTAGE			
ESPECES	TARIFS	Nombre	OBSERVATIONS
Eléphant 1 ^{er}	70.000	2	
Eléphant 2 ^e	60.000		
Hippopotame	40.000	1	
Lion	40.000	1	
Léopard	40.000	1	
Serval	15.000	1	
Buffle	1 ^{er} — 25.000 2 ^e — 20.000 3 ^e — 15.000	3	
Elan de Derby	40.000	1	
Bongo	40.000	1	
Sitotrague	40.000	1	
Hippotrague	10.000	1	
Cob Onctueux	10.000	1	
Cob de Buffon	10.000	1	
Damalique	10.000	1	
Bubale	10.000	1	
Céphalophe à dos jaune	15.000	1	
Gulb Hamarhé	10.000	1	
Phacochère	5.000	1	
Hylachère	5.000	1	
Potamochère	5.000	1	
Cob des Roseaux - Redunca	10.000	1	
Ourebi	5.000	1	
Colobe	5.000	1	
Céphalophe Bled	5.000	1	
Céphalophe à front noir	5.000	1	
Céphalophe de Grimm	5.000	1	
Ouarda	2.500	1	
Crocodile	5.000 chaque	2	
Girafe	100.000	1	sur demande spéciale
Grand Koudou	75.000	1	
Gorille & Chimpanzé	250.000 chaque	1	

Mitt tillstånd för jakt med angivna fällavgifter för olika viltslag.

tillsammans med maniok (hos oss mera känd som cassava, en halvbuske vars rotknölar är basföda för en stor del av jordens befolkning). Vi hade sådana knölar med oss och dessa kokades till gröt. Mycket mat behövdes för att mätta alla dem som barfota slet med vår packning, ofta buren på huvudet. Min filmlåda t ex, den var inte lätt trots att den var tillverkad av aluminium och frigolit (för att stänga värmen ute). Innehållet gjorde den ändå tung. Den som bar lådan fick alltid ta hjälp för att lyckas få den på plats. På bärarens huvud hade en krans av löv placerats, både som stötdämpare och för att lindra eventuell smärta. Det var hårda män och skinnet under deras fötter liknade mest läder.

Vi följde ofta elefanternas stigar och hittade mycket spillning efter djuren. Naturligtvis såg vi också elefanter dagligen, ofta i familjegrupper. Det kunde vara en matriark med avkommor i flera led, eller då och då en tjur. Vi drack allt vatten vi behövde ur floden och smaksatte det med lime. Vattnet var relativt ofarligt att dricka då inga bosättningar fanns längs denna flod, vilken rinner upp i Sudans högländer. Men naturligtvis fanns spillning från djur i floden, inte minst från elefant och flodhäst, så visst, amöbor hade vi alla vi våra magar. Men det visste vi inte då. För min egen del resulterade detta så småningom i en vistelse på Karlstads sjukhus, infektionsavdelningen för tropiska sjukdomar, och så blev det för oss allihop, var och en på sin plats.

Men tillbaka till safarin. När det återigen blev min jakt dag hade vi under eftermiddagspasset en av de mycket skickliga spårarna med oss ut från lägret. Jag, tillsammans med Jan och Torben, hade gått närmare en timme på elefantstigar genom mycket tät skog, med buskar och lianer fulla av myror, då vi plötsligt fick höra ett brak. Vi visste det direkt; det fanns en jätte i närheten. Spåraren kollade så att den lilla vind som fanns låg rätt. Vi smög så gott det lät sig göras genom en grönska som var nästan ogenomtränglig. Spåraren låg en bit framför oss, han återkom

Henrys buffel.

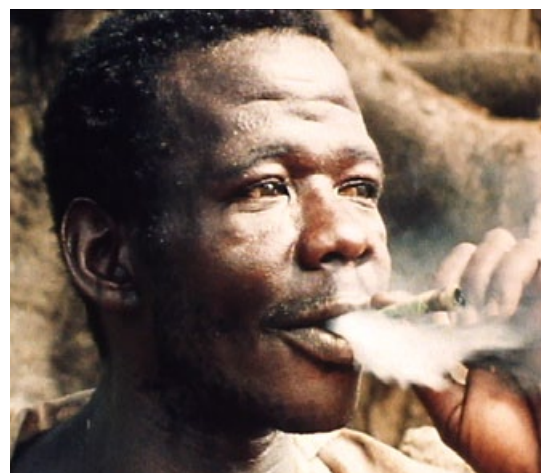
Henry förbereder sig.

Lägerunderhållning.

Janne förhandlar om bärare och jag har kameran klar. Nedan: Bärare, besök hos hövdingen, bärarna spelar på enkla instrument.

och tecknande med händerna grovleken på betarna. Längden hade han inte kunnat se i den täta vegetationen. Vi smög i en halvcirkel och kom på så sätt i bättre läge. Nu var avståndet maximalt 25 meter, jag såg hela huvudet och delar av betarna och det var rakt motskott som gällde. Elefanten lyfte snabeln då och då, ett problem, men jag hade helmantlad ammunition i 375:an. Nu gällde det att få rätt vinkel på skottet! Jag förstod att jag måste hålla rätt långt ner i snabelns överdel, då borde skottet hamna i hjärnan. När tjuren återigen sänkte snabeln kom beslutet, och skottet gick. Djuret föll rakt ner på plats, med benen under sig. I samma ögonblick trumpetade nästa elefant, den stod med fladdrande öron och vädrande snabel. Det var ett yngre djur med små betar, tunna men rätt långa – möjligen en ko. Hon vrålade, var riktigt upprörd och säkert otrevlig om hon nu skulle kommit på tanken att attackera ut-

an att veta vad det var. Den täta vegetationen dolde oss bra.

Det var en dramatisk överraskning, vi hade inte haft en aning om att där fanns fler djur. Jan och jag stod redo att skjuta och första halvminuten kändes riktigt kritisk. Tack och lov valde elefanten att bara göra några kast åt sidorna och till vår lättnad for hon, fortfarande vilt trumpetande, rakt in i den täta lövskogen med sitt nät av lianer. Hon åstadkom ett ljud som skulle ha hedrat en skenande lastbil när träd, buskar och lianer bröts ner. Men den skjutna elefanten låg tack och lov kvar, stendöd.

Jag hade nått målet och när lugnet spridit sig kunde jag få några trevliga scener på film. Min spårare skar av elefantsvansen, den tog vi med oss, och efter en snabb marsch kom vi så ner till floden innan det hunnit bli helt mörkt. Eldarna brann och det kändes ovanligt trevligt att se dem! Där satt Henry och

*Jag filmar elefanter.
Elefanten har upptäckt
inkräktarna och
markerar genom att flaxa
med de stora öronen.*

Vi drack vattnet direkt ur floden.

Jag filmar.

Magnus och när de fick se elefantsvansen förstod de vad som hänt.

Det blev mat och runt grytorna, tillsammans med våra medhjälpare, formade vi många fortsatta förhoppningar och gottade oss åt upplevelsen, som vi delade med oss av. Strax innan vi kröp ner i sovsäckarna kom min spårare fram till mig och gav mig min bangel – ett litet konstverk till minne av en god jakt. Detta smycke flätas av det kokta taglet (för att få det formbart) och överlämnas till skytten. Så var då denna dag till ända.

Under natten hörde jag en leopard rätt nära oss och tankar väcktes om att få till en träädelt, speciellt för leopard. Min önskan fick dock skrinläggas eftersom de övriga resenärerna istället ville fortsätta för att jaga elefant, buffel och annat.

Jag visste att en av spårarna redan i gryningen gett sig av mot byn Ouando, detta för

Mal till middag.

Lunch innan konserverna tog slut.

Safarikockar. Det var ganska primitiv matlagning.

att hämta så många hjälpande händer som möjligt till arbetet med det enorma berg av högvärdig mat som nu låg och väntande. Byn låg ett par mil bort, ett helt okey avstånd för dem som levde här. Samtidigt ville ett par man ut för att leta vildhonung och eftersom min jaktdag var över, valde jag att följa honungsletarna.

Det var intressant att se hur de kryssade fram genom den grövre, äldre skogen i jakt på springor och självsprickor och snart var ett bisamhälle funnet. Långt, torrt gräs skars av och knöts ihop till kärvar som sedan tänades på. Eftersom gräset inte fick brinna för fort, kördes kärvarna mot marken och mera rök utvecklades. En av de rutinerade tuffingarna i honungsletargänget högg med sin yxa och vidgade sprickan till att bli så stor att man kunde trycka in en näve till godsakerna därinne.

Ingen hade smakat sött på länge och de välfyllda honungskakorna var verkligen en delikatess. Den äldre av våra spårare satt hukande bredvid något som kan liknas vid ett tvättfat, där sorterades allt som överräcktes från plockaren. Vi hade massor av ursinniga bin runt oss, i synnerhet runt förövaren själv, men mannen lät sig ändå väl smaka, med honungen rinnande längs händer och armar. Honung, kakor och larver, allt gick ner hos båda männen. Själv nöjde jag mig med honungen och det var en underbart god sådan.

Det blev många filmsekvenser, en del av

dess kom att ingå i det TV-program som vi senare gjorde, och när vi återkom till lägret träffade vi en mycket nöjd buffeljägare – Magnus. Han hade fått en god trofé, en spännande upplevelse och en riktigt god jakt. En bra dag på många sätt.

En kväll hade våra medhjälpare satt ut ståndkrok i det lilla vatten som fanns i floden och de fick en av dessa stora slamfiskar som ligger i gyttjan och inväntar flodvattnet. Det är en bra matfisk och männen visste precis hur man överlever i djungeln; kött, honung och fisk. Fisken kokades i de medhavda grytorna och dagen efter kom så folket från byn.

Man startade omgående med att röja platsen där den döda elefanten låg, helt perfekt med benen fortfarande under sig. Det innebär betydligt mera arbete om en elefant lagt sig på sidan, den måste då vändas. Djuret flåddes och öppnades för att därefter varmrökas på plats. Kvinnorna tog vara på det mesta av magsäcken, en rejäl sak som innehåller massor av nyttigheter. Efter en rejäl sköljning kokades den och blev till god och nyttig mat.

Röken från eldarna under kötthögarna låg nu tät över hela området. Byborna hade iordningställt rökgrillar och inom några dagar var allt kött klart att bäras hem till byn. Det måste ha rört sig om många hundra kilo, kanske t o m ton, renskuret kött.

De övriga elefanterna, bufflarna och antiloperna som vi fällde blev mest till lejonmat,

Sudan, det stora landet i öster, är idag delat efter ett vidrigt inbördeskrig som pågått i många år och där folk fortfarande slaktas. Numera heter det landet Sydsudan, och den stora delen i norr med dess övervägande arabiska befolkning Sudan.

Även Centralafrikanska republiken är sedan flera år drabbad av samma öde som grannländerna. Hela regionen lider i dagsläget av samma mer eller mindre elände, med till mycket stor del religiösa motsättningar som bränsle.

Löv fick ersätta filter.

Spåraren tillverkade en bangel av elefantens svanstagel.

Övre bilden: Jag poserar vid min första elefant. Andra raden fr v: Den stora elefantes flås. Kvinnan tar vara på den näringsrika magsäcken. Köttet varmröks på slaktplatsen. Nedre raden: Henry spelar vid lägerelden. Läger vid flodstranden.

då avstånden bedömdes vara för långa. Av den anledningen var jag extra glad över att den elefant som jag själv fällt kom till så god användning och fick bli mat till folket i den närliggande byn.

Vi låg nu varje natt i våra sovsäckar på marken och helt nära floden. Vi strödde aska runt oss som skydd, men en kväll hade jag glömt att göra min askring. I mörkret är det många arter som är aktiva, krypande och slingrande, så ett visst skydd är bra att ha. Mitt i natten vaknar jag av att något biter mig, på flera ställen samtidigt, och jag inser vad som håller på att hända. Nu är det sekunder som gäller! Blixtlåset i sovsäcken rök i småbitar och jag kastade mig raklång i flodvattnet några meter bort.

Det var vandringsmyror som anfallit mig inne i sovsäcken. Deras soldater med sina grova hovtänger till käkar hängde fortfarande kvar i skinnet när jag kom upp ur floden. Våra medhjälpare hade riktigt roligt åt detta då jag satte mig vid elden bredvid dem. Där stannade jag för övrigt resten av natten. De gav mig en filt, då nätterna är kyliga.

Nästa dag letade vi efter en salin, en saltrik plats som nyttjats i århundraden av många olika arter, allt från elefanter till mindre antiloper. Här finns också grottor så stora att den hårdpackade jorden en gång i tiden rymt noshörningar som stått där och med sina spetsiga horn tryckt loss det de velat komma åt. Även elefanterna, med sina kraftiga betar, har fått loss detta salt.

Några dagar efter det att vi upptäckt elefanternas saltgrottor, fällde Henry en skadad elefanttjur. Den saknade svans och hade anus som en stor och varig kaka, hela djuret var i ett eländigt skick. Jag såg att Henry var dubbelt nöjd när han insåg hur illa elefanten måste ha farit. Henry sköt senare även en babian vid lagunen där vi haft vårt läger under några dagar. Det är ett djur med kraftiga huggtänder och den var på jakt efter mat, men blev istället vår mat, grillad över öppen eld. På samma ställe fällde senare Tor-

ben en bushbuck (buskbock) som kommit för att dricka.

En kväll bjöd våra medhjälpare oss på musikunderhållning! Det spelades på primitiva instrument, en slog med träpinnar medan den andre använde något som liknade en pilbåge med spänd sträng. Sittande på marken, med ena handen på bågens ände, frambringade han med hjälp av sin andra hand ljud via strängen. Det märktes att detta var något de gjort många gånger förr.

Enligt de franska flygkartor som vi hade tillgång till skulle det finnas en sjö lite längre österut, men trots att våra vänner honungsjägarna var väl bekanta med den vildmark vi vandrade i, hade ingen av dem hört talas om någon sjö där. Det var med en god portion tur som vi hittade den. Den var inte alls stor, två kanske tre hektar och utan såväl in- som utlopp. Det var sannolikt en typ av kallkällsjö och mycket viktig i torrperioderna. Nu väcktes idén; vi bygger ett par plattformar i träden och sover där. Vi hjälptes åt, fann några lämpliga träd från vilka vi fick perfekt utsikt över sjön och dess omgivande närområde. Vi byggde ytterst primitiva stegar, ett par slankor bara. Magnus, som var yngre och vigare, var först uppe och han fick ta emot stativ, kamera och vapen. Ner kommer man som bekant alltid, men uppe på platån gällde

På nätterna, när vi sov under bar himmel, hörde vi ofta leopardernas dova morranden.

Expedition Centralafrika

Filmen från vår resa blev en äventyrsfilm som visades på SVT i mitten på 1970-talet.

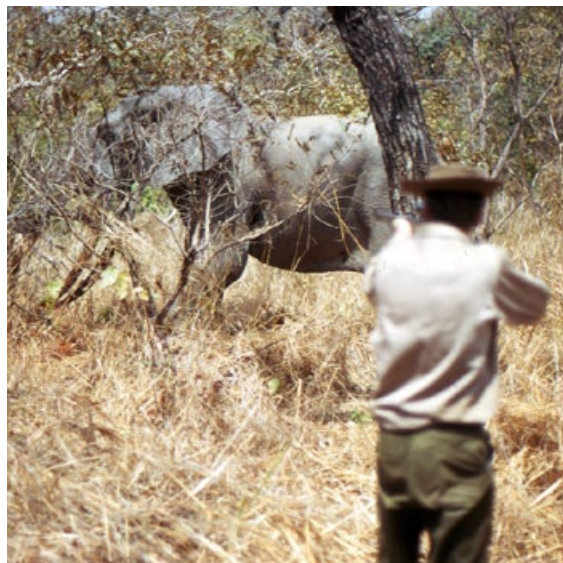
Med hjälp av eld och rök kunde bärarna plundra bisamhället från honung. De söta honungskakorna bröts och äts som de var.

En salin, dit elfanterna och andra vilda djurarter sökte sig. Marken var rik på salter och har utnyttjats av tusentals år av viltet. När vi efter en tids sökande fann platsen, överraskade vi några elefanter och antiloper som då lämnade området.

Magnus stora elefanttjur, den sista som sköts.

Jannes stora elefanttjur sekunden före nästa skott.

Magnus med sitt jätteskogssvin. Det väger som vuxet ca 300 kg.

Plattform för nattvak vid kallkällsjön.

det att inte ta något felsteg. Det fanns inga spikar i detta av stenhårt virke byggda skatbo, istället var det sammanflätat av natursnören av hoptvinnad bark.

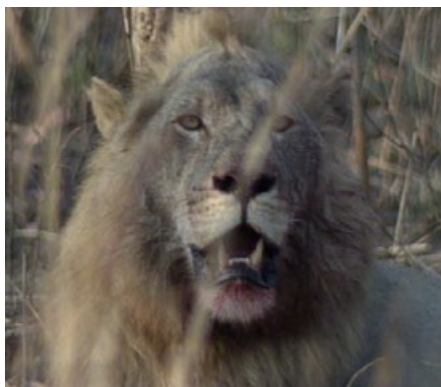
Torben och Henry hade sin egen plattform i närheten av vår och vi njöt alla där vi låg i nattmörkret, lyssnande till nattens många ljud – ett lejons mäktiga bas, följt av ett sällsamt dovt ljud ur djupet av hans inre, eller varför inte en buchbabys förskräckliga barnskrik. När mörkrets sedan viker för det stigande, röda solklotet förvandlas allt till ljus och värme på denna makalösa kontinent där vi i en lång rad tog oss fram likt vandrings-

myror. Det är ett privilegium att en morgon vid sjön se en buffelhjord komma för att dricka, liksom några koantiloper, hartebeest (Bubalis) och därutöver vattenfåglar. Då och då stötte vi på lejon liggande i skuggan och som ogärna flyttade sig. De morrade lite, för att sedan lomma iväg med piskande svansar. Några gånger hann jag dessutom få upp kameran.

Där hade knappast vandrat så många vita människor tidigare, kanske inte någon alls. Det var ett privilegium att få vistas i dessa marker och jag kände starkt den ynnest det

Torbens elefant. På sjuttiotalet var tillgången relativt god, ca 1,5 miljoner elefanter fanns i Afrika. Idag finns drygt 400 000 kvar.

Lejon var ständigt närvarande.

Pausmusik för bärarna, som var med på noterna.

innebar att helt nära Sudan få uppleva allt detta.

Under hela resan hade vi ätit primitiv kost. Det var antilop, ibland en köttbit från en buffel, någon gång fågel. Vi kokade vatten från floden och den enda skaffning som vi själva hade med oss var ris och te, men inget vegetabiliskt. De konserver vi haft med var sedan länge tomma plåtburkar, som våra svarta vänner tog hand om. Vi befann oss nu nära gränsen mot Sudan och där någonstans vände vi för att starta vår återmarsch mot byn Ouando. När vi efter några dagar till fots i hårt tempo närmade oss byn, hittade spårarna spår efter en stor elefant. Eftersom spåren var relativt färska, ville Magnus och Jan testa lyckan och vi delade på oss. Tillsammans med spåraren och jaktpolisen tog de an spåret medan Henry, Torben och jag tillsammans med resten av våra medhjälpare fortsatte mot Ouando. Magnus tillstod senare att jakten blev slitsam och i slutfasen dramatisk, men han fällde en stor tjur med fina betar bara halvmilen från byn där vi övriga då befann oss och där elefanten senare skulle tas tillvara.

Byn var mycket primitiv, vatten hämtades i en grävd källa, en vid och djup grop med något gulbrunt i botten. Vattenhämtning var kvinnornas uppgift och med fyllda hinkar på sina huvuden återkom de sjungande till byn. Men här fanns också den första länken till omvärlden, en transistorradio i vilken man kunde ratta in en fransk station som mest bestod av språk och störningar.

Vi tog farväl av byn och våra vänner, och körde därefter mot Zemio för att deklarera och betala alla troféer, och jag minns den lokale bagarens bedyrande att det skulle komma mjöl om ett par dagar. Vi skulle då få bröd som vi inte sett skymten av under många veckor.

Vi stannade några dagar, och som en överraskning blev vi bjudna till en stor fest. Hövdingens far hade lämnat denna värld för exakt 30 dagar sedan, sorgeperioden var över

vilket nu skulle firas med mycket mat, hem-bryggt öl och likaså en hembryggd sprit som smakade finkel – ”luripomp” som vi säger här hemma. Tillsammans med det jästa ölet tog spriten verkligen skruv. Som jag satt vid det långa matbordet tillsammans med en av den nye hövdingens fruar, med eldar och dånande trummor runtomkring, och med allt mer exalterade gäster, blev jag varse att denna vackra kvinna började fingra på mig, för att sedan bli allt mera närgången.

Min bandspelare stod på marken intill mig, och jag förklarade och sade att det behövde bytas batteri i denna maskin. Ingen elektricitet fanns i byn, men jag kunde famla mig fram till hyddan där vi bodde. Efter en stund återvände jag sedan till denna fest, som då med hela byn inblandad pågick i en sådan omfattning att jag inte längre märktes i detta sammanhang.

Dagen efter den stora festen kom sedan bagaren med brödet.

Det smakade himmelskt.

Vi stannade i byn några dagar, det var en del som måste ordnas innan vi med Jans terränggående fordon kunde vända åter till Bangui.

Därifrån flög vi alla hem, utom Jan som ju måste köra sitt fordon tillbaka längs den afrikanska västkusten norrut, i sällskap med en amerikansk liftare.

Något år senare, 1979, störtades den dåvarande diktatorn Jean-Bédél Bokassa och det terrorvälde som han skapat mot folket upphörde. Men priset för friheten blev högt då viktiga samhällsfunktioner bröt samman.

Den enastående populationen av elefanter som då fanns i landet utsattes för hänsynslös jakt och efter bara några år var det hela över. Som Afrika sedan utvecklats, med en kombination av svåra religiösa motsättningar och en natur med konstant vattenbrist, lär inte dessa giganter till djur kunna återkomma.

En termitstack typ annorlunda.

Termiterna är viktiga insekter för Afrikas ekosystem, och deras stackar kan bli flera meter stora.

Övre bilden till höger: Marknad i byn Zemio i östra Centralafrika.

Nedre bilderna: Det var kvinnorna som hämtade vatten ut en grävd källa. Sjungande återvände de till byn med fyllda hinkar som de bar på sina huvuden.

